

her, og min forståelse eller fortolkning af hvorfor er, at statsministeren valgte at bruge sine forhandlingskort, og dem har man jo ikke så mange af trods alt, når man sidder mange lande om bordet, på i stedet for at få lavet den særlige tilvalgsprotokol på retsområdet, altså den, der siger, at alternativerne ikke er enten at have et fuldt retsforbehold, som vi har nu, eller gå fuldt ind i retspolitikken i EU, men derimod at få en tilvalgsmulighed, hvor man hver gang kan sige: O.k., vi vælger at gå med i den her sag, eller vi vælger ikke at gå med i den her sag. Når man ligesom bruger sit krudt på det, har man ikke så forfærdelig meget krudt at bruge på noget andet, som er kontroversielt, og hvor der virkelig skal lægges kræfter i.

Det er helt klart, at det, at vi har fået en ny traktat, i sit indhold set med vores øjne er en fordel. Formen er kedelig. Forfatningstraktaten var bedre. Den var skrevet enkelt, den var en nydannelser, den var skabt af et konvent, altså en stor forsamling, der havde siddet og arbejdet med den, og hvor der var direkte folkevalgte med fra Europa-Parlamentet, fra de nationale parlamenter, fra Kommissionen og fra de nye medlemslande, som ikke helt var blevet medlemslande endnu. Det var en nydannelser, og det var en traktat, som var langt lettere at læse.

Med Lissabontraktaten får vi ændringer til ændringer, og det gør den kompliceret. Det betyder så også, at der skal gøres meget mere ud af oplysningsarbejdet med den her traktat, end vi ellers havde brug for. I den forbindelse vil jeg godt sige, at jeg virkelig synes, det er meget skammeligt, at de nævnsmidler til oplysning om EU, som ellers var afsat for de næste 3 år – 20 mio. kr. i 2008, 20 mio. kr. i 2009, 20 mio. kr. i 2010 – er fjernet for 2009 og 2010. Vi lavede en aftale i foråret 2007 om, hvordan de her midler skulle anvendes, og den var der et bredt flertal i Europaudvalget som gik ind for, det var alle bortset fra Enhedslisten og Dansk Folkeparti. Så ser vi, at midlerne for de to af årene nu er fjernet. Det synes jeg virkelig er skammeligt, og jeg synes, at det er vigtigt, at regeringen går i tænkeboks og får lavet det her om. Formændene for SF, Det Radikale Venstre og Socialdemokraterne har skrevet til statsministeren om, at vi finder, at det her er en helt uacceptabel fremgangsmåde, nemlig på den måde at gå ind og bare ændre en aftale.

Jeg vil sige, at det altså ikke gør det mindre skammeligt, når man så hører Dansk Folkeparti stå heroppe og sige, at de går så vanvittigt meget

op i det borgernære, det folkelige, når vi ved, at årsagen til, at de to gange 20 mio. kr. er fjernet, er, at regeringen ikke havde ben i næsen – det hedder det vist, når man står på talerstolen – til at stå imod Dansk Folkepartis krav om, at de to gange 20 mio. kr. blev fjernet. Det er Dansk Folkeparti, der har taget initiativ til, at de penge, der ellers skulle bruges til folkelig EU-oplysning, nu er fjernet, og det er regeringen, der har været så svag i koderne og haft så slap en ryggrad, at den har ladet sig jage rundt i manegen og i første omgang sagt ja til det her.

Kl. 14:48

Den fg. formand (Karen J. Klint):

Tak til ordføreren. Der er en enkelt kort bemærkning. Hr. Per Clausen.

Kl. 14:48

Per Clausen (EL):

Jeg bemærkede med en smule interesse, at SF synes, det er godt, at man flytter magt fra Folketinget til Europa-Parlamentet. Det kan man jo mene.

Men det, som jeg godt vil spørge fru Anne Grete Holmsgaard om, er: Når nu forudsætningerne ændrer sig dramatisk – og jeg mener faktisk, at forudsætningerne for Lissabontraktaten ændrede sig dramatisk, den dag EF-Domstolen afsagde en kendelse, der klart sagde, at fællesskabsretten står over den nationale arbejdsret – vil det så ikke være rimeligt at stille krav om, at den sag bringes i orden, inden Danmark endegyldigt skriver under på Lissabontraktaten?

Kl. 14:49

Den fg. formand (Karen J. Klint):

Værsgo at svare.

Kl. 14:49

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Det, hr. Per Clausen taler om, er konsekvenserne af Lavaldommen i Sverige, Vikingdommen i Sverige og den dom, der lige er afsagt med hensyn til Niedersachsen.

Jeg vil sige, at sagen er, at det rent faktisk er ret kompliceret, hvad vi skal gøre ved det. Nogle har foreslået, og det skal vi diskutere i en af de næste sager, at man laver en protokol til Lissabontraktaten. Det kan man ikke midt i forløbet, for nogle lande har allerede ratificeret Lissabontraktaten. Så det kan man rent faktisk ikke. Men vi er stærkt optaget af at få det her spørgsmål løst.

Det, dommene siger, er imidlertid ikke, at EU-reglerne står over konfliktretten. De siger, at når man varetager konfliktretten, er der også et andet hensyn, man skal varetage, og det er den